

Janneke Schotveld

Superjuffie
in de soep

Met illustraties van Annet Schaap

δ

Geheim!



Dit is juf Josje.

Zo op het eerste gezicht lijkt ze een heel gewone juf, een beetje jong nog misschien. Maar juf Josje is geen gewone juf. Ze is een heel bijzondere juf. Waarom?

Dat is geheim. Oké, als je het niet doorvertelt mag je het weten.

Nee, ook niet aan je ouders. En al helemaal niet aan meester Snor, de directeur van de school waar juf Josje werkt. Beloofd?

Goed, luister:

Als er een dier in nood is, dan hoort juf Josje dat. Alleen zij.

En dan krijgt ze een enorme drang om een hap van een schoolbordkrijtje te nemen.

(Ze heeft in de klas een la vol.) Zodra ze de eerste hap door slikt, begint het.

Razendsnel draait ze rond en vier seconden later is ze veranderd in Superjuffie. Dan vliegt ze het raam uit om het dier te redden.

Juf Josje is heel bang dat meester Snor erachter komt dat ze soms haar klas alleen laat om een dier te redden. Dan ontslaat hij haar meteen!

En ze heeft het nou juist zo naar haar zin op deze school.

Eigenlijk is het een wonder dat hij het nog niet doorheeft. Al houdt hij haar wel extra goed in de gaten, want dat er iets is met deze juf, dat weet hij wel.

Ze kan het niet tegenhouden, al zou ze dat soms graag willen. ‘Je wacht maar even!’ zou ze willen roepen als ze net dictee aan het geven is en ze een eendje hoort dat zijn moeder kwijt is. (Of een kip die met een geknakte vleugel langs de snelweg doolt, of een egeltje dat verstrikt zit in een sinaasappelnetje, of twee varkentjes die bijna verdrinken in een gierput, of een kalf in de sloot, of een gewonde eekhoorn of een giraffe, of een neushoornvogel, of een verdwaald aapje, of een bruinvis, of een octopus of een bejaarde zeemeeuw...)

Heel soms denkt ze dan: nu even niet!
Maar voor ze het weet heeft ze dan toch al een hap van een krijtje genomen. En een paar seconden later is ze onderweg...



Banjo

Juf Josje kruipt nog wat dichtert tegen Hakim aan. Wat een leuke film is dit en wat een leuk vriendje heb ik toch, denkt ze. Ze zitten samen in haar kleine huisje op de bank. Overal om hen heen zijn dieren.

Poes Peer ligt naast hen op de bank, poes Annie op de verwarming. In de boekenkast staan de wandelende takken en voor de boekenkast op de grond staat een aquarium met schildpadden. De papegaai zit op zijn kooi en de cavia en de hamster ritselen zachtjes met hun zaagsel. Buiten in de boom zit Wilhelmina, de kip. Plotseling schiet juf Josje overeind.

‘Wat is er?’ vraagt Hakim.

‘Vind je het geen leuke film?’

‘Jawel,’ antwoordt juf Josje. ‘Juist wel, maar...’

‘Help, help, ik zit vast!’

‘O, je wordt geroepen.’ Lijkt het maar zo of klinkt hij teleurgesteld?

‘Sorry,’ zegt juf Josje.

‘Daar kun jij niks aan doen.’ Hakim zet de film op pauze. ‘Ik wacht wel, ga maar gauw!’

Juf Josje pakt een krijtje van de tafel. Ze geeft haar vriendje nog snel een zoen en neemt dan een hap. Terwijl Hakim vol bewondering toekijkt, verandert ze in Superjuffie.

‘Ik kom gauw terug,’ belooft Superjuffie, voor ze de tuindeuren opent en omhoogvliegt, de donkere avond in.

‘*Waar ben je?*’ Superjuffie spitst haar oren om de koers te kunnen bepalen.

'In de zee, onder water, en ik stik bijna!'

O jee, denkt Superjuffie. Een dier in de zee, dat niet kan ademen. Dat is vast een dolfijn! Ze versnelt in de richting van het geluid. Het is een behoorlijk eind vliegen naar zee. Maar Superjuffie doet niet onder voor een straaljager, alleen dan eentje met veel minder lawaai. Binnen een paar minuten vliegt ze boven het enorme wateroppervlak van de Noordzee. Ze huivert. De zomer is voorbij, het is al een beetje herfstig en best koud 's avonds. Nu moet ze dus de zee in duiken. Even aarzelt ze. Ze heeft één keer eerder een vis gered, uit een vijver. En een keer twee schildpadjes uit de gracht. Maar toen hoefde ze zelf niet heel diep het water in. Dit voelt anders.

'Help dan toch, ik hou het niet meer.'

Het klinkt benauwd.

Superjuffie aarzelt niet langer en duikt het koude zeewater in. Heel even denkt ze aan toen ze met kleren aan moest afzwemmen voor haar A-diploma. Dat was precies zo'n rotgevoel. Maar ze is nauwelijks helemaal in het water of dat vervelende, zware gevoel verandert in het tegenovergestelde. Ze voelt zich licht, net zo licht als wanneer ze vliegt.

'Vaarwel...' klinkt het dan zachtjes.

'Ik kom eraan!' roept Superjuffie. In de verte ligt een visnet, waarschijnlijk van een boot gedumpt of afkomstig uit een wrak. Ze zwemt er zo snel mogelijk heen, maar als ze dichtbij komt, ziet ze meteen dat ze te laat is...

Het is geen dolfijn die in het net verstrikt zit,

maar een bruinvis. Bruinvissen zien er net zo uit als dolfijnen, alleen zijn ze een stuk kleiner en hebben ze een iets stompere snuit, wat ze extra lief maakt. Een paar zoute tranen vloeien de zoute zee in. Ze is te laat. Te laat!

Wat een waardeloze Superjuffie is ze.

Wat nu? Moet ze de bruinvis hier laten hangen in het net, of meenemen naar boven? En dan? Ze kan moeilijk een dode bruinvis in haar tuintje begraven.



Of... waarom eigenlijk ook niet?

‘Hulp nodig?’ klinkt ineens een heel vreemde stem.

Superjuffie kijkt om en kan van verbazing even niks uitbrengen.

‘Ja, ik weet dat ik lelijk ben,’ zegt het beest.

Ineens weet Superjuffie wat voor vis het is:

een blobvis. Hij is inderdaad niet de knapste.

Hij lijkt nog het meest op een zwemmende pudding.

‘Hij leeft nog,’ zegt de blobvis. Hij wijst met een deel van zijn puddinglijf naar de bruinvis in het net.

‘Echt?’

‘Ik ben dan wel lelijk, maar ik kraam geen onzin uit,’

zegt de blobvis beledigd. *‘Als je snel bent, dan kan hij nog gered worden.’*

Superjuffie aarzelt geen moment. Ook onder water heeft ze Superjuffiekracht, gelukkig. Ze trekt het net stuk en neemt de bruinvis onder haar arm. Zo hard ze kan trappelt ze met haar benen. Als een raket schiet ze omhoog, net zo lang tot ze weer frisse lucht inademt. Watertrappelend houdt ze de bruinvis met zijn kopje boven het water. Hij heeft longen, net als een mens, alleen dan veel groter. Af en toe moet hij even boven water komen om lucht te happen, zoals een auto af en toe benzine nodig heeft. Maar nu heeft het wel érg lang geduurd.

‘Adem, adem, adem,’ smeekt Superjuffie.

Op de neus van de bruinvis zit een wondje.

Waarschijnlijk door het geworstel in het visnet.

‘Ze zouden die oude visnetten op moeten ruimen,’ moppert Superjuffie.

Dan borrelt er wat water uit het spuitgat van de bruinvis. Superjuffie vergeet van spanning

bijna zelf te ademen. *'Leef ik nog?'* klinkt het dan zwakjes.

'Ja! Jaha! Je leeft nog!' roept Superjuffie.

De bruinvis wurmt zich los uit haar greep en zwemt een rondje. Wat een lieverdje is het! Dan maakt hij een salto. *'Dank je wel!'* roept hij.

'Heel graag gedaan,' zegt Superjuffie.

'Hoe heet je, en waar kom je vandaan?'



'Ik heet Banjo en...' Het lieve snuitje kijkt ineens heel verdrietig.

'Wat is er?'

'Ik ben ver van huis geraakt, ik moet gauw terug,' zegt Banjo.

‘Hoe kom je zo ver van huis?’

‘Er was ineens heel veel mensentroep in de zee, ik zag de anderen niet meer. Ik raakte uit koers.’

De bruinvis staart in de verte.

‘Ze maken zich vast zorgen.’

‘Weet je de weg terug?’

‘Ja, natuurlijk, ik ben een bruinvis, wij weten altijd en overal de weg!’

Superjuffie zegt maar niet dat als het waar was wat hij zegt, hij niet zou zijn verdwaald.

‘Heel erg dank je wel, tot ziens!’ Hij drukt zijn snuitje even tegen Superjuffies neus en duikt dan de zee weer in.

Ineens is het stil om haar heen.

Ze blijft watertrappelen om boven water te blijven, terwijl ze geniet van het vreemde, lichte gevoel in haar benen. Plotseling schiet haar iets te binnen.

Ze was zo druk met Banjo redden, dat ze er niet bij nagedacht heeft. Maar nu bedenkt ze dat ze helemaal geen ademnood heeft gehad. Terwijl ze toch best een tijdje onder water is geweest.

Hoe lang kan een mens eigenlijk onder water blijven?

En waarom voelen haar laarzen niet zwaar?

Zou ze ze verloren zijn? Ze stopt met trappelen en kijkt naar haar voeten. Wat ze dan ziet is heel vreemd: haar groene Superjuffielaarzen zijn veranderd in flippers!

‘Nee, dat kan niet,’ zegt ze hardop. Weer kijkt ze naar haar voeten. Het water maakt het zicht een beetje troebel. Eigenlijk zou ze even met haar hoofd onder water moeten gaan en dan kijken. Ze neemt een grote ademteug en duikt onder.

Als een baby’tje in bad grijpt ze naar haar voeten.

Het is ongelooflijk! Ze heeft echt flippers aan haar voeten. Mét hakjes.

‘Met hakjes!’ roept ze opgetogen. Er komen allemaal belletjes uit haar mond. En het voelt gek in haar nek. Zou ze nu niet allang boven water moeten gaan om adem te halen? Waar blijft dat akelige gevoel van vroeger, toen ze tot de rode streep moest zwemmen op zwemles maar echt niet meer kon?

Een beetje zenuwachtig voelt ze met haar vingers aan beide kanten van haar nek. Daar zit iets.

Vier heel dunne ribbeltjes: kieuwen.

Ze kan ademen onder water! Dat is te raar om waar te zijn. Voor de zekerheid haalt ze nog eens diep adem. Ja hoor, het borrelt weer in haar nek.

Het voelt als zo’n trillend spiertje dat ze wel eens bij haar oog heeft. Ze slaakt een juichkreet,

waarbij er opnieuw een heleboel belletjes uit haar mond komen. Het is fijn om Superjuffie te zijn!

Ze maakt een pirouette onder water en zwemt daarna een eindje verder, terwijl ze vol verbazing om zich heen kijkt. Wat is het mooi onder water! Er zwemmen

allerlei vissen voorbij, waarvan Superjuffie niet precies de namen weet. Forel? Wijting?

Ze eet zelf ook geen vis natuurlijk, dus het is

niet gek dat ze het niet weet. Maar de blobvis wist ze wel. Daar is het visnet waar Banjo

in vastzat. Ze rukt het net los en probeert het in haar mantelzak te stoppen, maar het is te groot.

Dan scheurt ze het in tweeën en propt in iedere zak een stuk net. Zo, nu kunnen er geen andere dieren

meer in verstrikt raken. Zoekend kijkt ze om zich heen of ze de blobvis nog ergens ziet.